

společnosti a podle čl. 112 obch. zák. i proti ostatním veřejným společnostem, jako třetí osobě, tu ovšem by nebylo lze pochybovati, že by podle čl. 112 obch. zák. ručili za takovou pohledávku rukou společnou a nedílnou všichni společníci i svým soukromým jměním, že by tedy dovolatelé mohli takovou pohledávku uplatniti žalobou i proti ostatním společnostem, to však jenom v té míře, že by musili od zažalovaného peníze odpočísti onu částku, kterou by podle společenské smlouvy musili přispěti ku zaplacení tohoto dluhu společnosti. To bylo vystiženo soudem první stolice velmi případně poukazem k tomu, že za žalobní pohledávku ručí všichni veřejní společníci rukou společnou a nedílnou (čl. 112 obch. zák.), že však firma K. a L., jejímiž veřejnými společníky jsou inž. Miroslav K., Božena K-ová a Adolf V., vstoupila dne 7. června 1924 v likvidaci, která dosud není skončena, a že teprve provedenou likvidací může býti určeno, v jakém rozsahu jsou na ní účastněni veřejní společníci řečené firmy. Je tedy správným právní závěr, že žalobní pohledávka není likvidní, a tvrdí-li dovolatelka opak v ten způsob, že nelze mluvit o illikviditě pohledávky, když v době vynesení rozsudku první stolice byly zjištěny i její jsoucnost i její postup, opomíjejí další právní povahu řečené pohledávky, spočívající právě v tom, že dovolatelé jsou sice v její příčině oprávněnými, ale jenom v té míře, že by musili od zažalovaného peníze odpočísti onen peníz, kterým by podle společenské smlouvy musili přispěti ku zaplacení tohoto dluhu společnosti. Není-li žalobní pohledávka likvidní, nemůže takovou býti učiněna teprve ve sporu o zrušení exekuce podle §u 35 ex. ř., neboť předpis §§ 188 a 391 c. ř. s. platí jen pro případ, že byla zažalována pohledávka a proti ní byla namítána vzájemná pohledávka, nikoli však pro tento případ, kde žalováno bylo na zrušení exekuce, spor tedy jde o nárok, jenž se vůbec nehodí podle své právní povahy ku započtení. Proto byla žaloba odvolacím soudem právem zamítnuta.

#### Čís. 5880.

**Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).**

Nárok podle §u 1 písm. a) zakládají i takové dary, jež byly z důvodu služebního poměru pravidelně poskytovány, třeba zaměstnanec musel každoročně o dar písemně žádati.

(Rozh. ze dne 24. března 1926, Rv II 49/25.)

Žalobce sloužil přes 70 let na panství jako pasák a byl dne 1. března 1921 propuštěn. Tvrdě, že mu již před 6. květnem 1921 byly poskytovány žalovaným pachtýřem zaopatřovací požitky ve formě daru z milosti, domáhal se na žalovaném zaopatřovacích požitků podle skupiny III. zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. Oba nižší soudy žalobu zamítly. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by v projednávání pokračoval a znovu rozhodl.

## D ů v o d y:

Dovolání výslovně zdůrazňuje, že žalobce odvozuje nárok na zaopatřovací požitky z toho, že již před účinností zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., t. j. před 6. květnem 1921 mu byly poskytovány zaopatřovací požitky ve formě daru z milosti. Opírá tedy žalobce žalobní nárok o ustanovení §u 1 odst. 1 a) dovolávaného zákona a netřeba se obíratí úvahami, zda mohl také nabýti nároku na zaopatřovací požitky podle ustanovení §u 1 odst. 1 b) téhož zákona. Oba nižší soudy zjistily sice, že žalobce od svého propuštění ze služebního poměru na velkostatku J-m, o kterémžto poměru jest nesporno, že byl trvalým (trval' nepřetržitě přes 70 roků), dostával každého roku zvláštní deputát, který podle tvrzení žalovaného záležel ze 2 q obilí, 2 q uhlí, 2 p. m dříví a na hotovosti ze 100 Kč, — jako dar z milosti, avšak z toho, že musel každoročně o tento dar písemně požádati, usoudily, že dárky tyto neměly povahy zaopatřovacích požitků a že žalovaný nebyl k nim zavázán. Takového přímého závazku však zákon nevyžaduje, nýbrž spokojuje se s tím, že dárky byly pravidelně poskytovány, třebaš byly závislými jen na vůli poskytovatele a mohly jím býti odepřeny. I takové dary z milosti zakládají nárok podle §u 1 odst. 1 a) zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., který je chtěl právě vymáhati z libovůle bývalého zaměstnavatele tím, že jim přiznal povahu zaopatřovacích požitků, jen když pravidelně byly poskytovány a neměly vlastnosti pouhého odbytného, nebo daru jednou pro vždy (srov. vl. nař. ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. čl. I. k §u 1 odst. 5). Ačkoliv žalobce ve sporu tvrdil, že darů z milosti požíval již v době, kdy zákon nabyt účinnosti, t. j. před 6. květnem 1921, poněvadž byl ze služebního poměru propuštěn 1. březnem 1921, a nabídl o svém tvrzení důkaz svědky a potvrzením správce statku Maxe K-a a prvý soud provedl důkazy o této sporné skutkové okolnosti, nečinily nižší soudy o ní skutkových zjištění, pokládajíce okolnost tuto za nerozhodnou, jak výslovně prvý soud v rozsudku zdůraznil. Než okolnost tato má pro správné řešení rozépre význam rozhodující, neboť prokáže-li žalobce své tvrzení, že již od 1. března 1921 dřívější jeho trvalý poměr služební byl rozváán a že již před 6. květnem 1921 skutečně počal požívatí daru z milosti z důvodu dřívějšího trvalého služebního poměru, který, pak i v následujících letech byl mu podle zjištění nižších soudů vždy stejně poskytován, byt' na jeho písemné požádání, měl by nárok na zaopatřovací požitky ve smyslu §u 1 odstavec prvý a) cit. zák. a nebylo by jeho nároku ani na úkor, kdyby snad po zrušení trvalého služebního poměru byl později ještě pracoval na velkostatku jako dělník za denní mzdu.

## Čís. 5881.

Právo k rekursu proti rozvrhovému usnesení jest odvislým od předchozího odporu pouze tehdy, je-li napaden skutkový stav té které přihlášky popřením skutečností nárok na přikázání odůvodňujících nebo uváděním skutečností jej zrušujících.